

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1899/30 ה- 2 באוגוסט 2020. עורכת קרינה פלדמן

מזל טוב לקיבוץ שלנו- געש, לרגל יום הולדת 69

מחאת דגלים שחורים יקום

בשקט בשקט, ב-
5/7/2020 קיבוצנו חוגג
יום הולדת 69.
בגלל המצב הנוכחי
(קורונה) נבצר מאיתנו
לחגוג,
נאחל לבית געש,
שגשוג, צמיחה
והתרחבות.

שודע להכיל את מגוון
התושבים על כלל
הדעות, רעיונות ופועלים.

שנמשיך ליצור הדדיות
ואיכפתיות אחד עם
השני.
מזל טוב לכל החברים
והילדים.

ירושלים- בלפור, כיכר רבין בתל
אביב.

שקד שרויט, קרן ברקן וכרמית בלבן
מפרסמות באתר קהילת את הפרטים.

הגיליון הנוכחי יוקדש ברובו על מצבנו
הנוכחי. אני רוצה להודות לדב ניימן
על שני מאמריו, לנועם פלברג,
שמביא את נקודת מבטו על הנעשה
בארץ. נמלי גבע הר נוי שמשתפת
אותנו על המתרחש בהפגנות הפעילות
בירושלים וכיכר רבין שבהם היא
לוקחת חלק פעיל.

סיליה לוקחת אותנו לאתנחתא קלה
מהמצב עם שלושה שירים לכבוד
הקיץ. מירב מורן, הבת של דליה מורן
מספרת על חווית הקנייה בכל בו געש.

מאחלת לכם קיץ שקט, בריאות
והעיקר לא לפחד כלל. המצב הנוכחי
הנו הזדמנות לייצר משהו חדש ויותר
טוב עבור כולנו.

מאחלת לכם קריאה נעימה.

תודה רבה לשושי הר נוי על ההגה.

הערות / הארות למייל:

karinafeldman@gmail.com

אוי מדינת ישראל, כמה שאת
סובלת.

כמה אנחנו התושבים שחלמו עלייך,
שנלחמו למענך, למען הדמוקרטיה,
החופש, הסולידריות הבריאות,
רווחה ואהבת אדם, כואבים איתך.

את מדממת כבר חודשיים. הפצעים
שלך אינם מבריאים אלא להיפך,
מדממים. אני מסתכלת עלייך מהצד,
חיה אותך בתוכי ובסביבתי ואני
רואה את כאבייך. שומעת את זעקות
תושבייך.

כל אותם אלו, שיושבים להם שם
בצמרת הניהול שלך, מרמים
משקרים, מפחידים ומסיתים איש
ברעהו. המשטרה וכוחות הביטחון
מפעילות כוח וסמכויות מחוק לחוק,

הכאוס שמתחיל להיווצר, (לעניות
דעתי עוד לא הגיע לשיאו), יאלץ
את כולנו לשנות עוד את מציאות
חינו ולנסות לבנות כאן, "ארץ
חדשה" שמבוססת על דמוקרטיה,
זכויות, רווחה כלכלית. אני מאמינה
שהשיטה הקיימת חייבת להשתנות.
בטח אחרי שלוש מערכות בחירות
שאף צד לא הצליח לגבור בצורה
מובהקת. רק בשיתוף פעולה בין
הצדדים (אחרי שביבי מסיים את
שלטונו הנוכחי), תיתאפשר הנהגה
ארוכת טווח במדינת ישראל.

קיץ חם ולוהט ברחובות, אני חושבת
שמדי יום, ישנה הפגנה באזור תל
אביב או ירושלים בלפור (בית ראש
הממשלה). החום אמנם הגיע
באיחור אבל בא בכל הכוח.

צאו להפגין. גשר יקום- אודים,

ממשלה מנופחת ללא בושה לאומית/ מאת דב נימן

במרחב הפוליטי, התקיימו שלוש מערכות בחירות על מנת לבחור ראש ממשלה חדש מבין המועמדים: בני גנץ יו"ר כחול-לבן, ונתניהו מטעם ה"ליכוד". שני המועמדים לא הצליחו להרכיב ממשלה. נוצרו כאוס ואנדרלמוסיה במדינה ורק אחרי מאמצים מטעם נשיא המדינה, מר ראובן ריבלין, ופגישות לאין ספור, הוקמה ממשלה מנופחת עם 35 שרים, ו-15 סגני שרים. דבר שלא קרה בהיסטוריה של ישראל מאז הקמתה. מפלגות התרסקו וגם מוסרית וגם אידיאולוגית.

הרי הממשלה של נתניהו-גנץ, היא ממשלה ללא בושה לאומית אשר מורכבת גם משר ללא תיק, צחי הנגבי, הנאמן של נתניהו שנים רבות, שהעז לטעון כי "אין רעב ואין רעבים בישראל, זה חרטא". מילים אלו גרמו לכעס רב ותגובות קשות של אנשים חסרי עבודה בהפגנות.

יש למעלה מחצי מיליון מובטלים, רבים בעם גינו בחריפות את דבריו, גם נתניהו גינה על דבריו, וצחי הנגבי השר **ללא תיק ולענייני כלום** התנצל כפי שצפיתי בטלוויזיה.

העולם כולו סופג כבר מספר חודשים מגיפה שאליה הוקרבו אלפי אנשים שנפטרו, חולים, ומבודדים בביתם, ללא עבודה או פרנסה ואלפים שזועקים ברחובות בהפגנות סוערות שהגיעו לפת לחם. זהו עצוב וזאת האמת. מפעלים, חנויות מסעדות ועוד נותרו סגורים, רכבות חנו שלושה חודשים ואוטובוסים החלו לפעול לאט.

היה סגר, בידוד. שר האוצר הורה אמנם להתחיל לפתוח כמעט כל מה שניסגר. אך התחלואה צצה מחדש.

כלומר, החל "הגל שני" ולמרבה הצער, הנגיף הקטלני, אשר נחקר ללא לאות בידי מדענים רבים מהעולם וכמובן בישראל, שמחפשים חיסון מתאים לבלום מגיפה זאת, צץ ומכה בכל כוחות. מאחל הצלחה למדענים ולחוקרים.

ממשלה מנופחת ללא בושה לאומית / מאת דב ניימן

כפי שכתבתי, ב"ניבים" לא מזמן בני גנץ גם הוא אשם במצב שנוצר. אלא שהפעם הצבענו עבורו בתקווה, אבל, אחרי שנים של מפ"ם, "עבודה" וגם מר"צ, התקוות, הפעם נלזות ולא מתגשמות. עלינו להמתין להיעלמות המגפה הגלובלית וכמובן לאחל שהשנים הבאות תהיינה הרבה יותר טובות.

להיות עם חופשי בארצנו/ מאת נטלי גבע הר נוי

איאד ז"ל

התקשרתי מיד לאימא שלי, עובדת סוציאלית בפנסיה, ממקימי ארגון "אהדה" ופעילה בקהילת ההורים לילדים עם צרכים מיוחדים ושאלתי אותה אם אנחנו נוסעות היום יחד לירושלים.

כמובן שהתשובה הייתה חיובית ובשעות אחר הצהרים המאוחרים הגענו למזרח ירושלים, לשכונת ואדי אל-ג'וז.

חנינו כשלפנינו הליכה קצרה של מספר דקות.

בדרך ביקשנו הכוונה מעובר אורח, תושב המקום, בחור חתיך, חמוד, ערבי, רגיל.

שאלתי את אימא שלי: את לא מפחדת להסתובב כאן ככה?

והאימא האמיצה שלי ענתה: את שוכחת שאימא שלך הייתה עובדת סוציאלית. אני הסתובבתי בקלנסואה, בבאקה אל גרביה, ממה יש לי לפחד? הם אנשים כמוני וכמוך.

האסימון נפל, נזכרתי מאיזה בית הגעתי, איך חונכתי ואילו ערכים אני חייבת לוודא שאנחנו מעבירים הלאה לילדים שלנו.

הביקור היה חוויה משנת חיים. שוחחתי ובכיתי עם אימו של איאד, עם מנאר, העובדת הסוציאלית של העמותה בה היה איאד מועסק, עם הדוד שלו.

שמעתי את המורה שלו מספרת את כל אשר ארע תוך כדי שהאצבע הכחולה שלה מתנוססת באוויר. שוטרי מג"ב, בזמן שאיאד כבר שוכב דומם, עד לא מודיעים למשפחתו על הרצח, מסתירים מהם את המידע ומגיעים לביתם. מבצעים פשיטה על בית המשפחה, סוגרים בחוזקה דלת על האצבע של המורה, מקללים, הודפים ומרביצים לבני ובנות משפחתו. הם חיפשו הוכחות למעורבותו בארגון טרור. מיותר לציין שלא היו כאלו.

בשבועות האחרונים מתעוררת מחאה שעוד לא היתה כמוה בישראל.

ציבור גדול מרים את קולו, נכנס לרכבו, מניף את דגלו וצועק: די!

השיטה מקולקלת, השחיתות חוגגת, מעל ראשנו נסגרות עסקאות מבוססות אגו ומשאירות אותנו חסרי ייצוג אמיתי בממשלה ובכנסת.

שוחד, מרמה, הפרת אמונים. מבין שלושתם, האחרון הוא החמור ביותר מבחינתי.

גם אם לא בחרתי אותך, אדוני ראש הממשלה, אמור להיות בי האמון הבסיסי שתוצאה בטובתנו ושם, נכשלת כישלון צורב.

ההחלטה לצאת להפגין אינה פשוטה. כל אחד, מסיבותיו שלו. זה יכול להיות הגיל המבוגר, המצב המשפחתי, ילדים קטנים בבית ואפילו פחד.

אצלי השינוי החל עם הרצחו של איאד אל חלאק, צעיר על הספקטרום האוטיסטי שיצא למסגרת היומית שלו במזרח ירושלים ונורה למוות על ידי שוטרי מג"ב.

בתור אחות לאישה בעלת נכות ומוגבלויות נוספות, לא יכולתי להמשיך לשבת בשקט.

שמעתי בגלי צה"ל את סיקור ההלוויה, דובר אך ורק על כך שלא היו התפרעויות עם השוטרים.

זה לא מה שעניין אותי. גם לא האמנתי שזה כל המידע שנמסר לציבור אחרי מעשה מתועב, אלים, חסר צדק וחמלה.

הבנתי באותו הרגע שהפעם אני עושה משהו, לא ידעתי מה אבל ההחלטה התקבלה בליבי.

באותו היום ראיתי ברשתות החברתיות קריאה לעלות לסוכת האבלים במזרח ירושלים ולשבת עם משפחתו של איאד.

המשך בעמוד הבא

להיות עם חופשי בארצנו/ מאת נטלי גבע הר נוי

הפגנה בכיכר רביז נגד הסיפוח

היינו בהפגנות לצדק חברתי ב2011, זה לא מתקרב לרמת האנרגיה, ההחלטיות, העוצמה והעקביות שיש למחאה הנוכחית.

לאחר מכן התחילה תהלוכה למשכן הכנסת, באוויר הירושלמי צעדנו לבניין המכובד, סביבנו קהל מפגינים יפיפה. ארץ ישראל היפה והמקסימה שלי, הנה את!

מבעד לנהגים המסוכנים, לעוקפים בתורים, למפזרי הזבל בחופים ובמסלולי הטיולים.

מבעד לדוגמא האישית המזעזעת של המנהיגים, מבעד לקריאות לפילוג, להסתה ולשקרים.

כמה שאת יפה, כמה יפים אנשייך, התגעגעי, קיוויתי ובכיתי עליך.

את גם המדינה שלי, כאן נולדתי, כאן נולדו לי ילדיי, כאן התגייסתי לצבא ופיקדתי על חיילי, מתוך אמונה ותקווה להמשיך לחיות כאן את ימי.

אני נשבעת לך שלא אתן לך ליפול לדיקטטורה, אשמור עליך ועל הערכים שנתת לי.

לא אתן לקומץ קיצוניים לדרוך עלייך, אתגייס מחדש למחאה עבור הצדק והאמת.

יומיים לאחר מכן, חזרתי שוב לבלפור. להראות נוכחות, לא לתת לאש לגווע.

מוקפת בחברים למחאה הרגשתי שוב כמה אנחנו מתקדמים לתוצאה הבלתי נמנעת.

בשתי ההפגנות בבלפור חזרתי לביתי הבטוח לפני שהתחילה האלימות המופרזת מצד השוטרים.

אני לא מפחדת מהם, אבל יש לי אחריות כלפי בני ביתי ואני רוצה להיות כאן בבוקר כשהילדים מתעוררים.

בשידור החי מההפגנות צפיתי עד אמצע הלילה.

באותו אחר צהרים הבנתי שערוצי החדשות הממוסדים אינם רלוונטיים יותר.

הבנתי שאם אני חפצה באמת, עלי לצאת ולחפש אותה היכן שהיא מתרחשת.

בהפגנה הבאה נגד הסיפוח בכיכר רביז כבר עמדתי מלאת רצון לשינוי, להשפעה אמיתית.

עמדתי עם עשרות מפגינים מול השוטרים בקריאות "צדק לאימד" ושמחתי לדעת שאני לא לבד.

בהפגנה הגדולה, שוב בכיכר, לפני כשבועיים, חזרתי כדי לקחת חלק בביקורת נגד התנהלות הממשלה במשבר הקורונה.

אני בעלת עסק, עצמאית. ההתנהלות הכלכלית הפושעת לא פסחה גם עלי והעסק שלי כרגע עוצר מלכת ומחכה לימים טובים יותר.

עם תחילת הנאומים הופתעתי לגלות שאני נמצאת בהפגנה לא פוליטית.

כאן היה רגע נוסף של הבנה, אין לי מה לחפש בתל אביב.

אם אני רוצה להיות חלק מהשינוי אני חייבת לצאת מאזור הנוחות ולהגיע לבלפור.

יום שלישי, 21.7.2020, הפגנה ראשונה בבלפור.

הפעם תום (בעלי) הצטרף אלי, שנינו מחזיקים באותן דעות והיה לי חשוב שניקח יחד חלק בחוויה העוצמתית הזו.

עם ערב הגענו לכיכר פריז, מיד מזהים פנים מוכרות של חברים, חברי קיבוץ, תושבי המועצה.

ברחוב בלפור כבר הניפו שלטים, קראו קריאות להתפטרותו של ראש הממשלה ותחושה של תקווה התנוססה על גבי דגלי ישראל המונפים באוויר.

מיד היה ברור לשינוי שמתרחש כאן משהו חדש.

המשך בעמוד הבא

להיות עם חופשי בארצנו / מאת נטלי גבע הר נוי

עיתונאית עצמאית בשם אורלי בר- לב מסקרת בהוגנות את "שידורי המהפכה", אני ממליצה לצפות בשידוריה דרך עמוד הפייסבוק שלה למי שמעוניין לקבל את האמת כפי שהיא ולא דרך פרשנות ערוצי התקשורת.

ביום שבת האחרון, הגעתי לראשונה למחאת הדגלים השחורים בגשר יקום. כרמית בלבן מפרסמת את ההפגנות כבר מספר שבועות ועוררה בי השראה לבוא להפגין לצד הקהילה, ליד הבית. הפעם הגענו במתכונת משפחתית אמא שלי ובן הזוג שלה, אני והילדים שלי ואלינו הצטרפה גם עלמה, האחיינית. הרגשתי גאווה עצומה לעמוד יחד, שלושה דורות, ולנופף את ידנו אל עבר המכוניות החולפות. כמה מעודד ומעורר לראות מכונית אחר מכונית בהבהובי אורות להסכמה ותמיכה, מנופפים אלינו ידיים, אגרוף קמוץ כסמל למחאה בשחיתות וסמלי V לשלום בינינו!

חברים יקרים, אנחנו בעיצומה של תקופה קשה, לפנינו עוד דרך. אני אישית מרגישה כי הדבר היחיד שנותר לעשות כדי לחתור לשינוי הוא לממש את זכותנו להפגין. צאו! לגשר, לקיסריה, לירושלים.

בברכה ובאהבה רבה

אור לי ברלב

שירה / מאת סיליה קסטין

1. עוד קיץ

קרטיב כחל דומע
במדרכה לוחטת
ילד יבכה
אמא עוד אחד, עוד אחד.

בעצבות של קיץ
לב אבטיח,
מצטמק ונובל
על שלחן זבובים.

בעיפות הדביקה
היא תפתח ארנק
לגרש זבוב,
חם ובכי.

3.

שלותי מתגוררת ביים השקט
ואף פעם לא באה לבקור
הקיץ שלחתי לה פריס
שתכיר את הבנים :
זה שפשט מדים,
וזה שלבש את מדיו.
והיא עלתה למטוס.

התגברה על הצפיפות,
שכרון גבהים
ומשטרת גבולות
היא יצאה לקראתי
לאולם ההמתנה.
פרשתי לה חבוק
שתרגיש בבית
והיא פרפרה בזרועותי
ובקשה לחזר.

2.

המדוזות ישובו בקיץ,
ושמש מנמשת תצלה חופים,
וכשמזכר הארטיקים יגשים
חלום ילדים,
דאגות ימסו בחול חם,
רק אני תחת שמשיית בדידות
אעדיף חורון חרפי.

דמוקרטיה/שחיתות ו...קורונה

א. דמוקרטיה

3 מערכות בחירות בפחות משנה מלמדות על שתי עובדות:

1. שיטת הממשל בישראל הינה- דמוקרטיה. כולנו השמענו את קולנו בקלפי 3 פעמים, ייתכן וקיימת אי שביעות רצון מהתוצאות אבל זו דמוקרטיה והצורך להסביר זאת לקבוצות מסויימות הוא מביך. כמובן שאינני מתכוון לחברי געש, אלא לקומץ רעשני במיוחד שמוצא דרכו גם לתקשורת ומכריז שוב ושוב על מותה הדמוקרטיה.
2. ללא ספק מחירה של הדמוקרטיה יקר למדי.

ב. על השחיתות

שחיתות היא כנראה הסחורה החמה ביותר בשוק, לפיכך אכתוב בקצרה.

1. על פי חוקי מדינת ישראל, רשאי רוה"מ להמשיך בתפקידו עד מתן גזר דין חלוט, 11 שופטי בג"צ, במענה לעתירה, אישרו גם הם את המשך כהונתו של נתניהו.
2. עד שלא יוכח אחרת, עומדת לנתניהו חזקת החפות ומן הראוי שנזכור זאת, כולנו.
3. הלך הרוח בחוגי הימין, כפי שמשתקף בעיקר ברשתות החברתיות, הוא התלונות על אכיפה בררנית- כלומר- "לא ביבי לא חוקרים"
4. ולנושא זה מספר דוגמאות:
 1. פרשת המימד החמישי גנץ/אלשייך.
 2. השחרת יומני הפגישות של שר האוצר (דאז) יאיר לפיד.
 3. פרשת הרפז (הקלטת מנדלבליט/אשכנזי החוסה תחת צא"פ)
 4. נפוטזים במערכת המשפט, תגגלו.
 5. חבל שפרשות אלו לא מגיעות לידיעת הציבור והתייחסות התקשורתית מועטה עד לא קיימת.

ג. שיח ההסתה

לאחרונה כולנו עדים להתפשטות ה'ווליום' בהפגנות נגד נתניהו.

היחס השלילי כלפיו וכלפי ובני משפחתו אינו חדש בתקשורת הישראלית

אך ניתן לשים לב לשני דברים, הראשון- כל ביקורת המופנית כלפי הפרקליטות/בתי המשפט מייד זוכה לתגובה: "הסתה" וזאת במקום התייחסות עניינית כלשהי לטענות המועלות.

הדבר השני והחמור יותר הוא הקריאות בשולי השמאל הקיצוני לפגוע בנתניהו או במשפחתו. גם נושא זה אינו מטופל בצורה מספקת ע"י התקשורת וכמובן המשטרה.

לסיכום

קיץ עכשיו וחם, מאוד. ובנוסף הקורונה משתוללת וגובה קורבנות

מוטב היה לו כולנו הינו עוטים מסכות שומרים מרחק ומתקררים קצת במזגן.

חנות קטנה ומטריפה / מאת מירב מורן

במוצרי יסוד ומזון טרי לביתם. בישראל, גם בשכונה דלילת אוכלוסייה שתושביה עניים, מתוכנן מרכז מסחרי שמשתלם להפעיל בו לפחות מכולת.

אז אוכל – יש לישראלים, השאלה – איזה אוכל.

זה הולך ככה: בשכונות הוותיקות בערי הלווין הישראליות, תהיה מכולת שמוכרת מוצרי יסוד וקצת ירקות ופירות העונה. השכונות החדשות בשולי הערים על פי רוב יסתפקו בסניף רשת שיווק עם מוצרים סטנדרטיים במגוון צר שעונה על ביקוש ממוצע של צרכן ממוצע, בלי סחורה מיוחדת.

מלומד אחד שביקש לדבר בשבחה של ישראל אמר פעם שחיים טובים תלויים בשני דברים: סופרמרקט על יד הבית וסולידריות חברתית. את הסולידריות מאירים דבריו של הסופר המנוח עמוס עוז – אשר חרף ביקורתו הנוקבת על המדינה, אמר שלמעוד וליפול, הוא מעדיף על מדרכה בישראל. כאן, אמר עוז, יחושו העוברים ושבים מיד, יעזרו לקום ולהושיב, ויד נעלמה תגיש כוס מים צוננים. לכל אדם, לא רק לסופר ששמו הולך לפניו.

גם בנגישות לסופרמרקט, ישראל במקום טוב מאוד. בארצות המערב, בעיקר בצפון אמריקה, שכונות רבות בפרברי המטרופולינים קיבלו כינוי: "מדבר אוכל". זאת על שום המרחקים שתושביהן צריכים לנסוע – לפעמים עשרות קילומטרים – כדי להצטייד

לעומתם, תושבי מרכזי הערים הגדולות נהנים מזמינות של מגוון ושפע: במרחק דקה וחצי הליכה מהבית תהיה מכולת לצרכים בסיסיים, במרחק שלוש דקות הליכה אל הרחוב המסחרי הסמוך, סופרמרקט של מוצרי טבע עם מזון אורגני, הסופרמרקט הרגיל יהיה בהצטלבות הרחובות המרכזיים - חמש דקות ברגל, חנות דגים במרחק רכיבה אופניים או שלוש תחנות אוטובוס, קצת הלאה קצב ומעדניה שמוכרת נקניקים, גבינות ודברי מאפה, ומשם ועוד כמה תחנות באוטובוס, מגיעים לשוק פירות וירקות טרי. כאלה הם התנאים הטובים של המתגוררים ממש במרכז העיניים.

בשבועות האחרונים הזדמן לי לבלות בגעש ולקנות אוכל לצרכי יום שלי ושל אמא שלי, **דליה מורן**. כתושבת מרכז תל אביב הרגילה לזמינות בקניית מוצרים בהתאם לכל גחמה וחשק, גיליתי שהחוויה בגעש אינה רחוקה מאוד מההרגלים המפונקים שסיגלתי לי בחיי בדירתי שבלב העיר.

במדפי הפירות והירקות בכלבו ניכר שהסחורה נבחרת בקפידה, היא משובחת ומתחדשת מדי יום, ובמקרה הגבניות יש מגוון מפואר לאנני החך. במחלקת הבשר יש שלל מוצרים למיטיבי **לסת**, ובין המאפים והעוגיות התפתיתי להפתעות שלא נתקלתי בהן בתל אביב. לא רק מזונות – במדפי הקוסמטיקה וכלי הבית יש מוצרים שבעיר משיגים בחנויות ייעודיות ומיוחדות, וכאן הם מרוכזים יחד בעושר סוגים וצבעים. באזור המשקאות קצת התאכזבתי מהעדרם של בקבוקי ליטר "בירה נשר" הזכורה לטוב, אך במקומה מצאתי בירות בוטיק ויינות מיקבים משובחים. כל זה מסודר בהיגיון, בניקיון מופתי שנשמר לאורך כל היום, באופן שהופך כל סיבוב איסוף מצרכים שגרתי, לטיול קניות נעים.

חנות קטנה ומטריפה / מאת מירב מורן

רגישה וג'סטות מחממות לב לחברים המבוגרים.
נולדתי וגדלתי בגעש, עזבתי צעירה מאוד, עוד לפני שסיימתי את השירות בצבא. לחזור ולחוות את הקיבוץ אחרי למעלה משלושים שנה כפי שהוא משתקף מהנעשה בכלבו, שימח אותי וגם מילא בגאוה.

אחרי כמה ביקורים בכלבו התפתח הרושם שנכנסים אליו לא רק בגלל איכות המצרכים. השפע המסחרי עטוף בשירות מקצועי וענייני, ובעיקר – חביב. בחוויה שלי, העירונית, הכניסה לכלבו מזכירה ברוחה חנות שכונתית בשדרה תל אביבית. היא מוכרת מוצרי מזון וגם קפה, אך השכנים מגיעים אליה לא משום שהם צמאים או רעבים, אלא כשהם רוצים לפגוש ולהתחברת עם אנשים אחרים, ולהתקבל במאור פנים.

בתקופה המיוחדת שבה אנחנו חיים, הכלבו הוא גם סמל סולידריות: שמעתי על שירות ההזמנות והמשלוחים שקם בין לילה ומתפקד ביעילות ובדיוק, ובביקורי אני מבחינה בהתייחסות

קהילת חוף השרון נותנת מכל הלב

קהילת חוף השרון אוספת ציוד למען משפחות שאינן יכולות להרשות לעצמן לקנות ציוד לימודי חדש לקראת שנת הלימודים הבאה

תאריך אחרון:
אפריל
7/8/2020

חוף השרון
מועצה אזורית

לפרטים ותרומות בבקשה לפנות אל פארלי פילס

התוכנית הכלכלית להצלת המשק / מאת דב ניימן

לשר האוצר לא היה מה לומר. מר נתניהו, ישראל כץ, איש מוכשר, ואין להשוותו עם השר צחי הנגבי המנותק מהעם, מהציבור הרחב מהמובטלים והלוחמים על פת לחם למשפחותיהם. עליך, מר נתניהו רובץ משפט על הפרת אמון בין היתר ואת שאר הנושאים הציבור הרחב מכיר היטב.

רוח וריח של בחירות נודפים וגם של "המשכיות" ועל כן, מר נתניהו נאחז בצפורניו בשלטון.

בערוץ "כאן" בטלוויזיה, הציג את התוכנית הכלכלית החדשה שר האוצר וראש הממשלה. לפי עניות דעתי התוכנית היא של שר האוצר וצוותו במשרדו, ונתניהו היה צריך לשאת דברים כפתיח של ראש הממשלה. אך בנאום הארוך הציג את התוכנית כולה לאזרחי ישראל וענה לשאלות מספר של העיתונאים, אשר נכחו שם. ומה עם שר האוצר? האמת, נותר לו לחזור על דבריו של נתניהו, ועמד כמספר דקות, והמסיבה הכלכלית שהיתה תוכניתו הסתיימה.

מספיק נתניהו, עליך להבין שאנו בארץ דמוקרטית, של שופטים, וחוק, תהילה וזוהר. תפקידך כראש הממשלה הסתיים. דרוש מענק מיידית לעצמאים, דמי אבטלה לשכירים מענק ומענק, ואני חוזר אם הכל יהיה מיידית, לפי דבריהם של נתניהו וכץ, כמובן יהיה צד חיובי, כסף יש, כל הפרשנים מתבטאים, שיש כסף לממשלה מנופחת שלא היתה כמותה בהיסטוריה של המדינה, אפילו שר בלי תיק מיותר לגמרי, והכל מונע מאינטרסים אישיים, להחזיק כנסת, פרלמנט, של 120 ח"כים, ניתן לעזור מיידית למשפחות שנאבקות על פת לחם.

נקווה שנתגבר על הקורונה, ושימצא החיסון המתאים בדחיפות, ושהעולם כולו יחזור לנורמליות, וישראל תמשיך לפרוח, להתעצם. כדברי הראשונים ומעשיהם, עד עצם היום הזה.

מכתב לחברי געש/ מאת נופר גולדברג צור

בהמשך לכך, בשבועיים האחרונים עברתי חפיפה עם ראובן ובמסגרתה אני בתהליך של פגישות עם כלל מנהלי התחומים והענפים בקיבוץ ובלמידת עומק של תקציב הקהילה. זאת, על מנת לתת מענה מהיר ככל הניתן לשלל ההתרחשויות שקורות בקהילתנו. במקביל, אני ממשיכה להיפגש עם חברים שפונים, אך אנא התאזרו בסבלנות וקחו בחשבון כי המצב הנוכחי ובפרט הצורך בלמידה שכרוכה בכניסה הזמנית לתפקיד, מייצרים עומס רב. בהזדמנות זו, אני פונה אליכם ומזמינה אתכם להציע שמות אנשים שעשויים להיות רלוונטיים לתפקיד מנהל/ת הקהילה.

כפי שעדכנו לפני שבועיים, קיבלנו החלטה משותפת ראובן ואני, בנוגע לסיום תפקידו של ראובן כמנהל קהילה בגעש. הסיום נעשה באווירה טובה, מתוך כבוד הדדי והבנה כי בנקודת זמן זו, זהו המהלך הנכון עבור שני הצדדים. באופן רשמי ראובן מסיים את תפקידו מחר, ב- 31/7/2020. אנו מודים לך ראובן, על תקופה של כמעט שנתיים בה הובלת את קהילתנו ומאחלים לך בהצלחה בכל אשר תפנה. עד למציאת מחליף/ה אמלא את התפקיד ואשמח להיות לכתובת עבורכם בנושאים הרלוונטיים. במקביל, חשוב לי לשתף אתכם, כי כבר בשבוע הבא יתכנס צוות איתור במטרה למצוא מועמד/ת מתאימים לתפקיד.

אני מנצלת את הבמה גם כדי לברך את כלל החברים שנבחרו לתפקידים השונים ולומר תודה גדולה גם ליתר המתמודדים שבפעם זו לא נבחרו לתפקיד - יישר כוח לכולם. בזמן הקרוב ייצאו מכרזים נוספים להשלמת איוש התפקידים. מזמינה אתכם להגיש מועמדותכם ולהשפיע בקהילתנו.

כפי שבוודאי שמתם לב, בהתאם להנחיות משרד הבריאות, שיחות הקיבוץ מתקיימות במתכונת קצת שונה. זאת, על מנת שנוכל להמשיך ולקיים שגרת חיים קיבוצית ובה בעת לאפשר לחברים המעוניינים בכך, לקחת חלק פעיל בשיחות, דרך תכנת הזום, אך ללא יצירת התקהלויות המהוות מקור אפשרי להדבקה בנגיף הקורונה. בנוסף, מי שמעוניין להיות בצוות החשיבה על שיחות הקיבוץ והפורמט הקיים - אשמח שייצור איתי קשר ונצרפו לצוות שמתהווה.

בהקשר לאירוע שהתרחש אתמול - בין שני הכלבים בקיבוץ, אני מזכירה ומבקשת מהחברים לקשור את הכלבים ולא לשחרר אותם ללא השגחה. בנוסף, אנא הקפידו לאסוף את שאריות הצואה של כלביכם. לאחרונה אנו רואים יותר ויותר גללי צואה בשבילים ובדשאים והדבר מפריע לכולנו. בואו נשמור על קיבוץ נקי ונעים.

המשך בעמוד הבא

מכתב לחברי געש/ מאת נופר גולדברג צור

קיבוץ געש אינו אי בודד או אקס טריטוריה וגם באחריותנו להשפיע עד כמה שניתן על המתרחש במדינתנו. בהקשר אחר, אך מאוד רלוונטי לנושא, כתב עמוס עוז: "אדם חייב לעשות... ולא להעלים עין. אם הוא רואה שריפה, עליו לנסות לכבות אותה, אם אין ברשותו דלי מים, הוא יכול להשתמש בכוס, אם אין לו כוס, יש לו כף ואם אין לו כף אז יש לו כפית- לכל אחד יש כפית".

לסיום, כולנו ערים למחאה המתרחשת בבלפור שבירושלים, ברחובות תל אביב, בקיסריה ובגשרים בכל הארץ ובסביבתנו. אני שמחה על המעורבות של חלקים מקהילתנו במחאה ומזמינה אתכם בשבתות להצטרף לגשרים בסביבתנו ולשלב ההפגנות שקורות מספר פעמים בשבוע. בהקשר זה, מנקודת מבטי, ט' באב (שחל היום), אינו יכול להישאר בחזקת יום זיכרון לחורבן עבר. אלא, בנוסף לכך, עליו להיות תזכורת עבורנו לכך שהמציאות בה אנו חיים, עם שלל אתגריה, יכולה להתדרדר עוד יותר ושאריות רבה נמצאת גם על כתפנו.

חברי געש שלום

כפי שרובכם כבר יודעים, היום אני מסיים את עבודתי כמנהל הקהילה. זו הייתה עבורי תקופה מאתגרת, מעניינת ומלאה חוויות. בשנתיים שבהן עבדתי בגעש הספקתי ליצור קשרי עבודה וידידות עם הרבה חברים ותושבים.

ברצוני להגיד תודה לכל האנשים הנפלאים עמם עבדתי. סיפקתם לי המון רגעים מלאי עניין, גרמתם לי להתאמץ, לחשוב חשיבה יצירתית והמון מצבים של עשייה משמעותית וסיפוק. ועל כן רוצה לאחל לכולכם המשך עבודה פורייה ורצופה חוויות טובות.

לקהילת געש בהנהגתה של נופר שתמשיכו להתעצם ולפרוח. יש לכם מקום מדהים, שאפשר להתגאות בו, ואני בטוח שתדעו לשמור עליו ותמשיכו לפתח אותו, ולהנות ממנו כפי שאתם יודעים לעשות.

לסיום, חברי געש ברצוני לאחל לכולכם, מעל הכל המון בריאות, שתשמרו על עצמכם ושתצליחו בהמשך דרככם, תהיה אשר תהיה.

ראובן אוגורק

צלצלו להגיד מזל טוב

- 1.8 - מיכאל ליפשיץ, ירון אופמן
2.8 - כרמית בלבן, גל כתב
3.8 - איילה קלינה קסלסי
4.8 - מיכאל רותם, נמרוד ניימן
5.8 - גיא אבני, שקד קסטיין, נועה שפינדל מזור, דין דימנד
6.8 - מאי רובינסקי
7.8 - אנה קרמר, עינת דר, אורי חרוש
9.8 - יצחק רובינשטיין, רפאל הר נוי, מילה גולדשטיין, אריאל בן מוחה
12.8 - רוני יערי, רוני מוסט, גילי רבין
13.8 - גלעד דימנד
14.8 - אמיר סקיבה, אופיר קסלסי
15.8 - מלכה בורלקוב, שנינה קרלה מוסקמן, עוז שורר, כרם צור
16.8 - אילן אופמן, עמית גולדנברג, יהלי דור
18.8 - דולב קסטיין, רותם סירוטה
19.8 - שרון שוואב
20.8 - גלי ריינשרייבר, תום סקיבה, תמר סקיבה
21.8 - נעמה יוגב, דנה דור, אורי אדלר
22.8 - אריאל גולדשטיין
23.8 - אנני שילון, רני כהן
25.8 - אירנה ליפשיץ
27.8 - מיטל משלנקה, שירה שחר, מאיה גוזי ליבשיץ
28.8 - אלה תירוש
29.8 - יגאל להב, תמיר דור, ערן אבני, מיה גילדין
30.8 - ויואן קליין, עמיר פז, נדב לביא, יפתח שחר, איילה ברקן אמזלג, איילת וסרלאוף, מאיה קייט

איחולים לבבים:

- לדיאנה ואמיתי פריירה מדי ולכל המשפחה, מזל טוב להולדת הבן –ינאי, אח לניתאי, נכד ליונת וגיל, נין לפנינה.
- לשירן ונמרוד שטרוך גוזלי ולכל המשפחה, מזל טוב להולדת הבת נכדה לאורלי ואבי
- מזל טוב למשפחת וסרלאוף- ליוחאי ובת זוגתו נעמה לרגל חתונתם.

